

Sygn. akt **IC 840/10**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Płocku Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tetkowska

Protokolant: stażysta Izabela Seklecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2014r. w P.

sprawy z powództwa D. P.

przeciwko (...) S.A w W.

o zadośćuczynienie i rentę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz powoda D. P. kwotę 50.000zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 25 czerwca 2010r. do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

3. zasądza od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz powoda D. P. kwotę 3.600zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 5.181,91zł (pięć tysięcy sto osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania w sprawie.

Sygnatura akt I C 840/10

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 kwietnia 2010 r. D. P. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12.02.2010 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz renty z tytułu obniżenia zdolności zarobkowych i pogorszenia widoków powodzenia na przyszłość, w kwocie 500 złotych miesięcznie płatnej do 10 - go dnia każdego miesiąca, poczynając od maja 2007 r. wraz z ustawowymi odsetkami od każdej z rat renty tytułem nieterminowego spełnienia świadczenia. Na rozprawie w dniu 29 stycznia 2014r. pełnomocnik powoda zmodyfikował pozew w zakresie daty początkowej odsetek liczonych od zadośćuczynienia żądając ich naliczenia od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 26 maja 1999 r. w miejscowości P. - G. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym został poszkodowany D. P. ,który poruszając się poboczem drogi, został potrącony przez kierującego samochodem marki S. .

Dnia 22 sierpnia 2000 r. Sąd Rejonowy w Płocku wydał wyrok w sprawie sygn. akt VII K 422/99, na mocy którego uznał kierującego samochodem marki S. za winnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i skazał go na karę pozbawienia wolności. Pojazd, którym kierował sprawca wypadku - samochód ciężarowy marki S. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...), posiadał wykupioną u pozwanego polisę obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę,

dokonując na rzecz powoda wypłaty kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia (2001 r. 4.800 zł, 2002 r. 5.200 zł) oraz kwoty 12,80 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty przejazdów. Pozwany odmówił zapłaty kwoty zadośćuczynienia żądanej pozwem oraz przyznania powodowi miesięcznej renty.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Wskazał, iż ustalając wysokość zadośćuczynienia wzięto pod uwagę wszystkie okoliczności, w tym stwierdzone orzeczeniami komisji lekarskiej stopień uszczerbku na zdrowiu w wysokości 24%. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczeń powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 maja 1999 r. doszło do wypadku komunikacyjnego w miejscowości P. - G.. Kierujący pojazdem samochodem ciężarowym marki S. nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) C. P. nienależycie obserwował drogę, wskutek czego potrącił idącego jego pasem ruchu pieszego D. P. powodując u niego obrażenia ciała (okoliczność bezsporna, wyrok z dnia 22 sierpnia 2000 r. k. 15 - 16).

Powód z miejsca wypadku, w stanie ciężkim, nieprzytomny został przewieziony karetką do Wojewódzkiego Szpitala (...) w P.. Jeszcze w czasie transportu do szpitala powód był wentylowany, założono mu również kołnierz ortopedyczny stabilizujący kręgosłup szyjny i zabezpieczono podstawowe funkcje życiowe. Powód w wyniku potrącenia przez samochód ciężarowy doznał ciężkich urazów całego ciała, bezpośrednio zagrażających życiu. W szpitalu u powoda rozpoznano stłuczenie twarzoczaszkowe z ranami tłuczonymi wargi górnej, brody, rany szarpane języka, złamanie trzonu żuchwy w okolicy zębów dolnych 1 i 2, złamanie wyrostka zębodołowego szczęki górnej z wybiciem zębów 1 i 2, złamanie zębów 1, 2, 3, 4, ciężkie uszkodzenia mózgu z ogniskiem stłuczeń w prawym płacie skroniowym, obrzęk mózgu, krwiak przymózgowy prawostronny w okolicy czołowo - ciemieniowej, stłuczenie płuca lewego w dolnym polu oraz zaburzenia oddechowe. Powód doznał również licznych otarć skóry twarzy i kończyn. Z uwagi na zaburzenia oddechu powód od 26 maja do 7 czerwca 1999 r. był podłączony do respiratora (11 dni). Od 08 czerwca 1999 r. oddychał samodzielnie przez rurkę tracheotomiczną (okoliczność bezsporna, kserokopia historii choroby z Oddziału Intensywnej Terapii Szpitala w P. k. 24 - 25).

W Wojewódzkim Szpitalu (...) w P. powód został poddany intensywnemu leczeniu środkami farmakologicznymi, w szczególności uśmierzającymi ból oraz koniecznym badaniom (badania RTG żuchwy i płuc, EKG, CT głowy, morfologia, USG brzucha), ponadto wykonano u niego zabieg tracheostomii, szycie błon śluzowych okolic złamania żuchwy, usunięto korzenie uszkodzonych w wypadku zębów i założono szynę odcinkową nazebną. Założono również szwy na ranę brody, wargi i języka (okoliczność bezsporna, kserokopia historii choroby z Oddziału Intensywnej Terapii Szpitala w P. k. 24 - 25).

W dniach od 26 maja 1999 r. do 11 czerwca 1999 r. powód był hospitalizowany na oddziale intensywnej terapii, natomiast od 11.06.1999 r. do 13.07.1999 r. na oddziale chirurgii (łącznie 47 dni). Ponieważ doznane urazy były niezwykle poważne i rozległe, powód pozostawał pod opieką neurologa, urologa, anestezjologa, laryngologa i chirurga szczękowego (okoliczność bezsporna, kserokopia historii choroby z Oddziału Intensywnej Terapii Szpitala w P. k. 24 - 25, kserokopia historii choroby z Oddziału Chirurgicznego Szpitala w P. k. 17 - 18).

Od 26 maja 1999 r. do 10 czerwca 1999 r. tj. przez 14 dni, powód nie był w stanie samodzielnie przyjmować pokarmów, żywiony był dożylnie za pomocą zagłębnika żołądkowego. Od 11 czerwca 1999 r. karmiono go lekkostrawnymi płynami i papkami - urazy żuchwy nie pozwalały na inną postać podawania pokarmów. Urazy te uniemożliwiały powodowi również wysławianie się w sposób zrozumiały przez cały okres hospitalizacji. W czasie pobytu w szpitalu powód był poddawany procesowi rehabilitacji, dostosowanemu do jego ówczesnego stanu zdrowia. W tym czasie powód nie był w stanie poruszać się o własnych siłach, ani też samodzielnie załatwiać swoich potrzeb fizjologicznych. Wymagał stałej i fachowej opieki personelu medycznego (okoliczność bezsporna, karta informacyjna leczenia szpitalnego z Wojewódzkiego Szpitala (...) w P., historia leczenia z Oddziału Intensywnej Terapii oraz Oddziału (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w P. k. 17 - 18, k. 24 - 25).

Powód przez 7 dni po wypadku przebywał w szpitalu jako osoba nieznana - cierpiał na zaburzenia pamięci, nie wiedział jak się nazywa, ani skąd pochodzi (amnezja następcza pourazowa). Jego tożsamość została ustalona, gdy w (...) szpitalu odnalazła go matka. Do dnia dzisiejszego powód nie jest w stanie sobie przypomnieć okresu obejmującego kilka godzin sprzed wypadku (amnezja wsteczna) (dowód: zeznania świadka A. S. k. 132).

Po wypadku, od czasu opuszczenia szpitala w lipcu 1999 r. powód pozostawał pod opieką konkubiny A. S.. Pomagała mu się ubrać i początkowo go karmiła. Ponadto przygotowywała posiłki, robiła zakupy, sprzątała. Taka pomoc powodowi była niezbędna całodobowo przez okres pół roku. Powód za tę pomoc nie płacił konkubinie.

Od czasu wypadku powód zaczął też mieć kłopoty z pamięcią tzn. zapominał co się wydarzyło wcześniej oraz kłopoty z węchem i smakiem. Wolniej myślał, słabiej rozumiał pewne rzeczy. Nadal ma kłopoty z pamięcią, węchem i smakiem. Zmienił również jego charakter, najbliżsi mają z nim utrudniony kontakt, gdyż jest nerwowy i wybuchowy (dowód: zeznania A. S. k. 132).

Po zakończeniu leczenia szpitalnego powód korzystał z konsultacji lekarskich w poradni neurochirurgicznej, neurologicznej oraz w poradni chirurgii szczękowej. U powoda stwierdzono również utratę węchu (anosomia) i zaburzenia smaku (okoliczność bezsporna, kserokopia historii choroby z Poradni Neurologicznej k. 65)

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2000 r. Sąd Rejonowy w Płocku w sprawie VII K 422/99 uznał C. P. za winnego wypadku, w którym uszkodzenia ciała doznał powód (dowód: wyrok SR w Płocku z dnia 22 sierpnia 2000 r. k. 15 - 16).

W okresie od 23 czerwca 2002 r. do 26 czerwca 2002 r. w związku ze stwierdzoną anosomią i zaburzeniami smaku, powód był hospitalizowany w klinice otolaryngologii. Powód do dnia dzisiejszego nie odzyskał zmysłu węchu, nadal cierpi na zaburzenia smaku (okoliczność bezsporna, historia choroby z (...) Szpitala (...) w W. - klinika otolaryngologii k. 68 - 70, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 71 - 73).

Przed wypadkiem powód i A. S. planowali się pobrać, jednak po wypadku A. S. nie zdecydowała się na zawarcie związku małżeńskiego z powodem z uwagi na jego negatywne zachowanie i brak stałej pracy i nadużywanie alkoholu, odeszła od niego (dowód: zeznania świadka A. S. k. 132, zeznania powoda k. 111 i k. 308).

W okresie od 2001 r. do 2009 r. powód pozostawał w nieformalnym związku z M. R.. W tym czasie zauważalne były jego kłopoty z pamięcią, ponadto był utrudniony z nim kontakt, gdyż był nerwowy i wybuchowy (dowód: zeznania świadka M. R. k. 120 - 121).

W 2009 r. powód korzystał z pomocy psychologa, który stwierdził występowanie u powoda problemów z koncentracją, skupieniem uwagi, wolny przebieg procesów myślowych oraz niskie tempo wykonywania czynności manualnych. Psycholog stwierdził u powoda występowanie mikrouszkodzeń ośrodkowego układu nerwowego w postaci zespołu po stłuczeniu mózgu (jednostka chorobowa F.07.2 - encefalopatia). Stwierdzono również pourazowe zmiany osobowości, polegające na trwałych zmianach w sferze indywidualnej i społecznej oraz zaburzenia emocjonalne. (okoliczność bezsporna, opinia psychologiczna z dnia 20.07.2009 r. k. 77 - 78).

Powód obecnie nie leczy się, nie przyjmuje żadnych leków.

U powoda nie stwierdzono objawów, które pozwoliłyby na rozpoznanie zespołu stresu pourazowego zarówno obecnie jak i w przeszłości.

Po wypadku powód przez rok miał orzeczoną niepełnosprawność w stopniu lekkim (dowód: zeznania powoda k. 111). Obecnie nie pracuje. Nie jest zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako bezrobotny. Mieszka kontem u swoich znajomych. Mieszkanie w którym mieszkał zostało zlicytowane (powód nie spłacał kredytu zaciągniętego na zakup mieszkania) – przesłuchanie powoda k.307. Powód ma córkę, na którą ma zasądzone alimenty w wysokości 400zł miesięcznie (przesłuchanie powoda k.308v.)

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę, dokonując na rzecz powoda wypłaty kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia (2001 r. 4.800 zł, 2002 r. 5.200 zł) oraz kwoty 12,80 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty przejazdów (okoliczność bezsporna, pismo (...) z dnia 03.02.2010 r. k. 12-14).

Pismem z dnia 5 stycznia 2010 r. powód wezwał pozwanego do wypłaty zadośćuczynienia. Pismem z dnia 3 lutego 2010 r. pozwany ustosunkował się do wezwania i odmówił wypłaty żadanego zadośćuczynienia (okoliczność bezsporna, pismo k. 12 - 13).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił;

na podstawie dowodu z dokumentów: wyroku z dnia 22 sierpnia 2000 r. k. 15 - 16, kserokopii historii choroby z Oddziału Intensywnej Terapii Szpitala w P. k. 24 - 25, kserokopii historii choroby z Oddziału Chirurgicznego Szpitala w P. k. 17 - 18, kserokopii historii choroby z Poradni Neurologicznej k. 65, historii choroby z (...) Szpitala (...) w W. - kliniki otolaryngologii k. 68 - 70, karty informacyjnej leczenia szpitalnego k. 71 - 73, opinii psychologicznej z dnia 20.07.2009 r. k. 77 - 78, pisma (...) z dnia 03.02.2010 r. k. 12-14, pisma k. 12 - 13, dowodu z zeznań świadków: A. S. k. 132, M. R. k. 120 - 121, dowodu z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii J. Z. k. 176 - 177, uzupełniającej pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii J. Z. k. 196, pisemnej opinii sądowo - lekarskiej (...) M. K. w T. k. 239 - 242, pisemnej uzupełniającej opinii sądowo - lekarskiej (...) M. K. w T. k. 264 - 265 oraz na podstawie zeznań powoda k. 110 - 111 oraz 307v - 308.

Strona powodowa zgłaszała zarzuty odnośnie sporządzonych opinii (zarzuty k. 185-187 i 216- 217 i 253-258). Biegli bardzo szczegółowo odnieśli się do każdego z pytań i zastrzeżeń pełnomocnika powoda w opiniach uzupełniających. Sąd rozstrzygając przedmiotową sprawę oparł się na w/w opiniach uznając , że zostały sporządzone rzetelne, w sposób profesjonalny, zawierały zagadnienia i odpowiedzi odpowiadające na wszystkie okoliczności wskazane przez Sąd w tezach dowodowych i pytaniach pełnomocnika powoda. Ustalając zakres obrażeń jaki doznał powód w wyniku wypadku, jak też aktualnie odczuwanych przez niego dolegliwości zdrowotnych, Sąd oparł się na dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy oraz opiniach biegłych lekarzy. Dowody te są zbieżne i zgodne. Sąd nie dopatrywał się nieprawidłowości pozwalających na odebranie złożonym opiniom przymiotu pełnowartościowego źródła dowodowego. W ocenie Sądu powód nie udowodnił, by skutkiem wypadku z dnia 26 maja 1999 r. było jego oszpecenie w postaci blizn i zniekształceń oraz padaczka pourazowa. Zespół biegłych powołany przez (...) M. K. w T. wskazał, że doznane przez D. P. obrażenia nie skutkują obecnie zmianami w postaci blizn, czy zniekształceń, które można by uznać za zmiany o charakterze szpecącym. Mianem tym można ewentualnie określić braki uzębienia przedniego jakkolwiek z drugiej strony dostępne dane nie wskazują aby przez 13 lat powód podejmował jakiegokolwiek kroki w celu poprawy tego stanu. Zespół biegłych, który sporządził opinię na podstawie dokumentacji i badania powoda nie zdiagnozował występowania u powoda padaczki pourazowej.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie w jakim wskazał, iż przed wypadkiem planował kontynuować naukę. Zeznania świadków A. S. i M. R. nie potwierdzają jego wersji.

Sąd zważył co następuje:

Odpowiedzialność pozwanego w niniejszej sprawie jest bezsporna, wynika z umowy ubezpieczenia , której przedmiotem był samochód marki S. nr rej. (...), którym kierował sprawca wypadku - art. 822 k.c.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż pozwany zgłosił zarzut przedawnienia. W ocenie Sądu zarzut jest chybiony . w tym zakresie Sąd podzielił stanowisko i argumentację powoda. Wypadek miał miejsce 26 maja 1999r. Sprawca wypadku został skazany za popełnienie przestępstwa wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 22 sierpnia 2000r. w sprawie VII K 422/99. Pozew został wniesiony do Sądu 29 kwietnia 2010r.

Zgodnie z art. 442 § 2 kc w brzmieniu obowiązującym w dniu zdarzenia, roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, stanowiącym występki przedawniały się z upływem 10 lat od popełnienia przestępstwa bez względu na to kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

W myśl art. 442 § 2 kc w brzmieniu obecnym (nowela kodeksu weszła w życie 10 sierpnia 2007r. – ustawa z dnia 10 lutego 2007r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny- Dz. U. 07.80.538) jeżeli szkoda wynikała ze zbrodni lub występku roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem dwudziestu lat , bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Zgodnie z przepisami przejściowymi w/w noweli kodeksu cywilnego, art. 442 § 2 kc ma zastosowanie do roszczeń nieprzedawnionych w dniu wejścia w życie przedmiotowej noweli. Na dzień wejścia w życie w/w noweli kodeksu cywilnego tj. na dzień 10 sierpnia 2007r. roszczenie powoda nie było przedawnione, tym samym do roszczeń powoda ma zastosowanie 20 letni termin przedawnienia.

Podstawą prawną żądania powoda w zakresie dotyczącym zadośćuczynienia jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi , wynikająca z naruszenia wskazanych w art. 445 § 1 kc dóbr osobistych. Celem zadośćuczynienia pieniężnego jest złagodzenie cierpień fizycznych , psychicznych i dlatego zadośćuczynienie obejmuje wszystkie cierpienia fizyczne jak i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te które wystąpią w przyszłości. Na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu , polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z 20 marca 2002r. , V CKN 909/00, Lex nr 56027). W orzecznictwie SN ugruntował się, aprobowany przez piśmiennictwo pogląd, iż wysokość zadośćuczynienia musi być rozważana indywidualnie i przedstawiać dla poszkodowanego odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków rynkowych. Ustawodawca nie sprecyzował jednak konkretnych mierników czy zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia pozostawiając tę kwestię swobodnemu uznaniu sędziowskiemu. Judykatura wskazuje w utrwalonym już orzecznictwie na istotne elementy , jakie należy uwzględnić przy ustalaniu zadośćuczynienia .

Wysokość odpowiedniej sumy, która stanowi zadośćuczynienie zależy od rozmiaru doznanej przez konkretnego poszkodowanego, krzywdy ustalonej przez sąd przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy.

Nie można tu również pominąć funkcji jaką spełnia zadośćuczynienie, a mianowicie funkcji kompensacyjnej. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia znajomość poziomu życia pokrzywdzonego i społeczeństwa powinna służyć ustaleniu zakresu potrzeb i pragnień pokrzywdzonego, dla którego ta kompensata winna być odczuwalna i satysfakcjonująca.

Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia w przedmiotowym wypadku kierował się następującymi kryteriami :

1. wiekiem powoda, który w chwili wypadku był osobą młodą , liczył sobie 21 lat i był osobą zdrową i aktywną , czynnie uprawiał sport : K. boeing, judo .
2. rodzajem i rozmiarem doznanych przez powoda uszkodzeń w postaci: złamania żuchwy, złamania wyrostka zębodołowego żuchwy, wybicie całkowite i złamanie kilku zębów, ran wargi górnej, ran szarpanych języka urazu głowy ze stłuczeniem mózgu i pnia , krwiaka przymózgowego, stłuczenia płuca, licznych otarć skóry twarzy i kończyn. Powód nieprzytomny trafił do szpitala , był intubowany . założono mu szwy na rany języka i wargi, usunięto korzenie uszkodzonych w wypadku zębów, założono szynę nazębną. Przez okres 15 dni (od 26.05 do 11.06.2009r.) był hospitalizowany na oddziale intensywnej terapii. Tu był intubowany.

W szpitalu powód spędził 47 dni. W okresie pierwszych 14 dni po wypadku powód był, z uwagi na obrażenia, żywiony dożylnie, potem karmiono go papkami . Doznane urazy uniemożliwiały mu również mówienie w sposób zrozumiały przez okres praktycznie całego okresu hospitalizacji.

W okresie pobytu w szpitalu powód nie był w stanie samodzielnie funkcjonować bez pomocy osób trzecich. Po wyjściu ze szpitala przez okres około pół roku wymagał także pomocy osoby trzeciej, która go karmiła robiła zakupy, przygotowywała posiłki. W tym czasie zajmowała się nim konkubina.

W 2002r. przez kilka dni był hospitalizowany w klinice otolaryngologicznej w związku z zaburzeniami zmysłu węchu i smaku. Od momentu wypadku do chwili obecnej ma kłopoty z pamięcią i koncentracją, przy czym biegli określili, że funkcje intelektualne powoda także przed wypadkiem nie były na wysokim poziomie. Obecną konsekwencją wypadku jest także zmiana charakteru (zaburzenia osobowościowe), zaburzenia funkcji poznawczych- encefalopatia pourazowa oraz zaburzenia węchu i smaku. Biegli wyliczyli iż uszczerbek na zdrowiu wynosi 43%. Ustalony uszczerbek na zdrowiu ma charakter stały – opinia k.242

3. Stopniem i rodzajem cierpień fizycznych. Powód doznał urazu głowy jak i licznych obrażeń ciała w postaci złamania żuchwy, stłuczeń, ran wyżej opisanych. W ocenie Sądu takiego rodzaju urazy należą do grupy szczególnie poważnych i bolesnych urazów, wiążą się też z dużym cierpieniem fizycznym, daleko idącą uciążliwością w codziennym funkcjonowaniu zwłaszcza w tak młodym wieku w jakim był powód.

4. Intensywnością, czasem trwania tych cierpień i następstwami wypadku. Powód przebywał w szpitalu 47 dni, wymagając pomocy osoby trzeciej. Podobnej pomocy wymagał jeszcze przez okres pół roku

Powód nadal cierpi na zaburzenia pamięci i koncentracji, praktycznie pozbawiony jest węchu i częściowo smaku. W wyniku uszkodzenia mózgu nastąpiły zaburzenia osobowości i jego funkcji poznawczych. Powód sam określa, że po wypadku 'stał się nerwowy'.

Opisane następstwa wypadku utrudniają mu codzienne funkcjonowanie. Powód obecnie nie leczy się, nie przyjmuje żadnych leków. Biegli stwierdzili, że powinien korzystać z terapii psychologicznej dostępnej w ramach usług (...) celem systematycznego ćwiczenia funkcji poznawczych, które minimalizowałyby funkcje poznawcze – k. opinia k.244v. Powód obecnie nie wymaga stałej, ani okresowej pomocy drugiej osoby, może samodzielnie wykonywać czynności życia codziennego.

W zakresie funkcji centralnego układu nerwowego, jak stwierdzają biegli w swojej opinii, nie należy oczekiwać u powoda istotnej poprawy w przyszłości i z całą pewnością nie należy oczekiwać powrotu do stanu przed wypadku.

Sąd określając wysokość zadośćuczynienia wziął także pod uwagę również i to, iż suma ubezpieczenia ma stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną dla powoda pamiętając przy tym, że nie może być to jednak wartość wygórowana w stosunku do doznanej krzywdy. Sąd w tym zakresie miał na uwadze także aktualne warunki oraz poziom życia powoda, jak i społeczeństwa w Polsce.

Mając na uwadze w/w okoliczności Sąd zasądził zadośćuczynienie w wysokości 50.000zł, uwzględniając wypłaconą już przez pozwanego kwotę zadośćuczynienia w wysokości 10.000zł.

Zgodnie z art. 444§ 2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Odnosnie renty, Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie żądanie renty nie jest zasadne. Po pierwsze biegli wskazali, że nie ma żadnych przeciwwskazań, aby powód podjął pracę zgodnie z jego kwalifikacjami zawodowymi. Aktualnie występują u niego tylko ograniczenia w zakresie aktywności fizycznej, w postaci czynnego uprawiania sportów typu judo, kick - boxing, (z uwagi na przebyty uraz głowy), a także wykonywanie pracy na wysokości powyżej 3 m. Pozwany może sam wykonywać czynności życia codziennego, bez pomocy innych osób. Powód na okres tylko 1 roku miał przyznany lekki stopień niepełnosprawności do dnia 30.05.2006 r. Powód nie udowodnił w żaden sposób mimo ciążącego na nim obowiązku wynikającym z ar. 6kc, że jest obecnie niezdolny do pracy. Nie wykazał też, ani co do zasady, ani co do wysokości, że zwiększyły się jego potrzeby i zmniejszyły widoki powodzenia. Powód nie

miał wyuczonego zawodu przed wypadkiem. Mając na względzie opinię biegłych należy wskazać, że stan zdrowia obecnie powoda nie stanowi żadnego przeciwwskazania do podjęcia pracy zarobkowej zgodnej z jego kwalifikacjami zawodowymi (powód ma wykształcenie podstawowe, ukończony kurs spawacza).

Odnosnie żądania odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 kc w zw. art. 817 § 1 kc w zw. z art. 455 kc. Powód wzywał pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia pismami przed wniesieniem pozwu. Powód nie udowodnił jednak, zdaniem Sądu, iż wzywał pozwanego w tych pismach do zapłaty 80.000zł (kwota dochodzona w niniejszej sprawie).

Pozwany otrzymał pozew z żądaniem zapłacenia kwoty 80.000zł tytułem zadośćuczynienia 24 maja 2010r – k.91, winien dokonać zapłaty do 24 czerwca 2010r. Pozwany nie wykazał, aby w sprawie istniały jakieś szczególne okoliczności uzasadniające niemożność ukończenia postępowania w terminie 30-dni. Pozwany pozostaje więc w opóźnieniu od 25 czerwca 2010r.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 i 102 kpc. Powód był zwolniony z kosztów sądowych w całości k. 89.

Powoda nie obciążono kosztami w zakresie oddalonego powództwa na rzecz pozwanego i na rzecz Skarbu Państwa z uwagi na jego sytuację życiową i majątkową. Natomiast pozwanego obciążono proporcjonalnie do stopnia w jakim przegrał proces tj. ok. 60%.

Koszty postępowania i w tej sprawie wyniosły łącznie 8.636,52zł na co złożyły się: opłata od pozwu 4.300zł oraz wydatki w łącznej kwocie 4.336,52zł (k. 179 - wynagrodzenie biegłego 244,85 zł, k. 203 - wynagrodzenie biegłego 44,97 zł, k. 245 - wynagrodzenie Instytutu 3.403,02 zł, k. 270 - wynagrodzenie Instytutu 321,84 zł, k. 289 - wynagrodzenie Instytutu 321,84 zł).

Sąd nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Płocku kwotę tj. 5.181,91 zł. Poza tym obciążono pozwanego kosztami wynagrodzenia pełnomocnika powoda w kwocie 3600zł. Sąd przyznał pełnomocnikowi powoda wynagrodzenie w pełnej wysokości określonej w§ 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłaty za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.) biorąc pod uwagę nakład jego pracy, ilość składanych pism procesowych, aktywność w toku postępowania poprzez podejmowane przez niego działania mające znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.